

D'illusió també es viu

Miguel Ángel Requena
María Clemente
Patricia Pobo
Elena Espada
Maribel Aquilino
Álvaro Javier Sánchez

letra
nova

bromera

«Cinquanta miiil cent catoorzeee!! Quatre mil·liaoons d'eeeuuroos!! Cinquanta miiil cent catoorzeee!! Quatre mil·liaoons d'eeeuuroos!!...» Amb la seua peculiar i inconfusible tonadeta, aquelles púbers veus no deixaven de repetir de forma mecànica quin havia estat el número agraciat i el premi que li pertanyia en sort. Durant tot el sorteig, la cançoneta sempre era la mateixa, monòtona i repetitiva, com si d'una lletania es tractara, fins quan eixia, com ara ocorria, un dels premis grans. Arribat aquest precís moment, el que feien aquells xiquets era repetir número i premi, mitjançant un *crescendo* i de forma accelerada, fins a aplegar a l'eclosió de l'apoteosi final on aquelles dos boletes de fusta eren exaltades respecte de la resta.

Encara que escoltava el sorteig per la ràdio del seu vehicle, no podia evitar que a la seua ment acudira, de forma irremeiable, la imatge d'aquells col·legials uniformats, però associada, d'una forma més dolenta, al record de la seua pròpia infantesa. Ja que quan ell era menut, només els fills de pares amb recursos econòmics eren els que anaven a estudiar a les escoles de pagament de les poblacions veïnes, que pertanyien majoritàriament a ordes religiosos; i ho feien vestits amb el seu uniforme distintiu que incloïa el corresponent escut brodat en la

tela. La resta de xiquets, ell inclòs, realitzaven l'aprenentatge al col·legi del poble, públic i gratuït, on cadascú vestia com volia o podia, i on els seus distintius solien ser els pedaços cosits a la roba.

Efectivament, acabava d'eixir la grossa de Nadal. El locutor recalcava el fet que, enguany, aquest màxim premi s'havia fet d'esperar, i és que ja feia quasi quatre hores que havia començat el sorteig. Per a ell, escoltar la ràdio al seu vehicle era una forma d'entreteniment, d'anar acompanyat durant la llarga jornada laboral, ja que a causa de la seua professió de comercial d'una empresa de pinzells, es passava la major part del dia visitant els diversos clients que tenia per quasi tots els pobles de la província. Temps enrere, tenia una gran diversitat d'establiments a visitar, com ara ferreteries, drogueries, etc.; en canvi, ara es passava el dia visitant tendes de xinesos, perquè de les antigues botigues ja no en quedava ni rastre. Globalització, en deien.

Ara, el comentarista esmentava les diferents poblacions amb administracions de loteria on s'havien venut dècims agraciats amb algun dels premis grans a la nostra Comunitat, a les quals, com sempre passava, començarien a arribar alguns d'aquells pocs afortunats amb la possessió d'alguna papereta premiada; també farien acte de presència molts curiosos sense res a fer a eixes hores del matí, com són jubilats i aturats; fins allí es desplaçarien gran quantitat de reporters de les diverses i nombroses ràdios i televisions públiques i privades, que de totes en tenim gràcies a la

liberalització del sector; i per descomptat, no faltarien els oportuns directors de banc, els quals es veuen en l'obligació moral d'orientar en qüestions financeres aquells que de sobte es troben amb les butxaques plenes d'euros.

Ja podia escoltar, a través de les ones radiofòniques, les primeres entrevistes a gent congregada al voltant d'una administració que havia repartit unes quantes sèries del primer premi. La majoria d'entrevistats confessava haver adquirit un sol dècim, inclús a mitges amb algun familiar o company de treball, però cap rastre d'aquells que devien tindre diversos dècims a la cartera, als quals sí que els anava a canviar substancialment la vida. Paradoxalment, de la salut només en parlaven aquells als quals no els havia tocat res, cosa curiosa, ja que sempre havia considerat que la gent amb diners eren els que devien tindre bastant més interès a perpetuar-se al llarg del temps, i així, poder gaudir de totes les coses bones que només ells tenen al seu abast.

De tant en tant, i aprofitant els buits que es creaven al programa mentre es realitzaven les diverses connexions per tot arreu de la nostra geografia buscant afortunats per a entrevistar, l'emissora no parava de repetir una vegada i una altra quins eren els números afortunats amb els premis principals, fins al punt de no quedar massa clar si amb això es pretenia difondre la fortuna d'uns pocs, o la poca sort de la resta dels mortals.

Embogit per aquesta voràgine de xifres, s'imaginava que la Terra era com un bombo gegant, on les boles numerades que han de traure's a la sort érem tots nosaltres.

Així doncs, quedava ben a la clara que ell encara no havia estat escollit per la mà del destí, i és per això que la seua existència no tenia res de particular. Era del tot conscient que portava una vida pobra i monòtona i mediocre, ja que es passava la major part del dia conduint el seu vell i atrotinat cotxe, el qual prompte anava a tindre els suficients anys per a poder sol·licitar-li les matrícules de vehicle històric, visitant clients als quals oferir l'àmplia i variada gamma de productes que representava; en arribar a casa seua, l'esperaven com cada dia una dona i dos fills (la parelleta, però de mascles) que no li suposaven cap diferència respecte dels altres.

Indubtablement, la seua vida no tenia res d'especial. Però tenia la certesa que tot era qüestió d'estar ben atent als senyals que la fortuna t'envia, de saber veure'ls, i de saber interpretar-los; només d'aquesta manera és com, veritablement, u podia influir sobre el seu futur, sobre el seu destí. I per tant, de poder canviar-lo.

Per enèsima vegada, el locutor pregonava els números apareguts en aquelles boletes, amb la consideració de fortuïts, i que tenien la potestat de despertar les il·lusions i els desitjos de tothom; seguidament, tornava a posar la repetició enregistrada del moment en què aquells menuts havien cantat la grossa de Nadal: «Cinquanta miiil cent catoorzee!! Quatre miliooons d'eeeuuros!!...». Piiit, piiit, piiit, un altre cotxe darrere d'ell feia ressonar insistentment el seu clàxon cridant-li l'atenció perquè el semàfor es trobava ja en verd.

Piiit, piiit, piiit!!! Eren les set del matí i el persistent xiulit del rellotge li anunciava el començament d'un nou dia i, per tant, d'una nova jornada de treball. Quan va aconseguir obrir els ulls, encara va tardar uns segons a assabentar-se d'on era i el que havia ocorregut. Tot havia estat un somni, però, això sí, d'un realisme fora del comú.

Durant tot el matí, mentre realitzava, un altre dia més, aquell ritual de visites comercials, no deixava de pensar, per un costat, en el número que havia aparegut de manera tan insistent al seu somni, i per un altre, al fet que una boleta treta a l'atzar poguera canviar-li la vida a qualsevol. I encara hi havia un detall més a afegir, avui era, precisament, vint-i-u de desembre, per tant, la vespra del dia assenyalat, any rere any, per al sorteig extraordinari de Nadal.

El seu instint li deia que aquell somni no podia ser una mera casualitat, sinó més aviat un senyal enviat pel destí, i que no podia desaprofitar-lo. Així doncs, es va dirigir cap a un despatx de loteries, que «casualment» es trobava enfront d'on ell tenia aparcat el seu vehicle. Una vegada dins de l'establiment, li va preguntar al bitlletaire que atenia el negoci pel número en qüestió, i aquest li va respondre que ell no el tenia, però en veure l'expressió de decepció reflectida en la cara d'aquell home, li va dir que mitjançant el seu terminal podia esbrinar en quines altres administracions podria trobar-lo. Passats uns segons de gran incertesa, al dependent se li va dibuixar un gran somriure al rostre mentre li anunciava

que, miraculosament, cinc sèries d'aquest número havien sigut adquirides per una administració d'un poble de la comarca veïna. El «seu» número es trobava a tan sols a una hora de camí amb cotxe. Només li restava saber si encara disposarien de dècims per a vendre'ls en finestreta. Per aquest motiu, l'administrador, molt amablement, li va anotar en un full l'adreça i el número de telèfon de la susdita expenedoria.

Després de donar-li molt efusivament les gràcies, va eixir per fer la més que ansiada trucada telefònica. Perquè, açò, ja no eren simples conjectures seues, no: eren senyals en tota regla.

Va fer la trucada amb un gran acalorament, perquè notava com les cames i els braços li tremolaven, el cor li palpitava de forma accelerada i a la gola se li havia format un nus que l'ofegava, i a penes podia respirar. Quan a l'altre costat del fil telefònic una veu femenina li va referir el nom de l'administració que buscava acompanyat d'una salutació de bon dia, ell va anar directament al gra preguntant-li si encara tenien algun dècim d'aquell número a la venda. La xica que havia atés la telefonada li va respondre que, malauradament, d'aquest en concret, no en quedava cap, però, en veure que el seu interlocutor no mostrava interès per cap altre número i, intuïnt que aquell qui li parlava devia ser un il·luminat d'última hora buscant la deessa fortuna, li va dir que els cinquanta dècims de les cinc sèries havien estat adquirits, en la seua totalitat, pel bar que hi ha a la gasolinera de la cooperativa del poble.

Açò semblava una mena de suplici, ja que quan més prop pareixia estar d'aconseguir-ho, es presentava un nou obstacle que l'allunyava del seu objectiu. D'aquesta manera, i amb molta resignació, va procedir a buscar el número telefònic de l'establiment i el va marcar. Al quint xiulit va sorgir una veu que li anunciava que havia contactat amb la cafeteria de l'assortidor. Aleshores, va procedir a preguntar-li directament pels bitllets en qüestió. La resposta que va obtenir el va deixar de pedra: només restava un dècim per vendre.

Envoltat d'un nerviosisme cada vegada més asfixiant, li va demanar a l'empleat que li'l guardara, perquè en a penes una hora curta, es presentaria al lloc per formalitzar la seua adquisició, i encara més, si així ho feia, tenia assegurada una propina. El dependent li va contestar que a ell li quedava, precisament, una hora per acabar el seu torn de treball, així que fins aquest moment el tindria guardat; després, quan se n'anara, ja no es responsabilitzava de l'encàrrec. Tenia el temps just per arribar. Així doncs, va posar el seu vehicle en marxa, al temps que pensava que el primer que faria quan fóra ric seria canviar-lo per un altre de més gran i més luxós, i es va dirigir sense més demora cap al seu destí.

Faltaven menys de quinze minuts per a l'hora acordada quan va divisar els primers edificis que conformaven el polígon industrial d'aquell poble on s'hi trobaven les instal·lacions de la moderna cooperativa dotada amb gasolinera i bar propis. Com que l'edifici que buscava li

quedava a l'esquerra segons el sentit de la direcció que portava, i davant el nombrós trànsit que hi havia en aquelles hores, on tot el món tenia pressa per anar a dinar, va optar per eixir-se'n en un xicotet descampat que tenia a la dreta i esperar que no passara ningú per poder creuar a l'altre costat.

Una vegada va comprovar pel retrovisor de l'esquerra que no venia cap vehicle per darrere i que tampoc ho feia ningú de front, va posar l'intermitent de l'esquerra, i al temps que soltava l'embragament, va accelerar amb la determinació de qui sap que es troba a només uns metres d'aconseguir la glòria.

No va saber contra què va xocar, ja que ni tan sols va tindre temps de veure el tractor carregat de caixons plens de taronges que li va eixir per la seua dreta d'un camí rural, el conductor del qual també tenia pressa per descarregar en la cooperativa abans de dinar, i que el va envestir com si d'un tanc es tractara.

A conseqüència de l'impacte, el seu Orion va quedar fet un acordió i ell va ser traslladat a l'hospital més pròxim per curar-li les ferides; unes ferides que, miraculosament i a pesar de la gravetat de la col·lisió, resultaren ser de molt poca importància. El metge que el va atendre en primera instància, després de reconèixer-lo, li va dir que mai havia vist res de semblant i que, sense cap dubte, podia considerar que li havia tocat la loteria, ja que havia tornat a nàixer.

Al lloc del succés, la parella d'agents de la policia local que realitzava l'atestat ho va tindre molt fàcil, perquè just

al costat d'on s'havia produït l'accident hi havia un molló quilomètric. Així doncs, tenien ben clares les dades: Carretera comarcal 50, quilòmetre 1, sent les 14 hores.

En acabar, els dos agents es dirigiren al bar que hi havia enfront per prendre un café, i un d'ells es va quedar mirant un dècim solitari que penjava d'una pinça damunt de la cafetera, amb el número 50.114. Mentre reflexionava sobre com de capritxós que pot arribar a ser el destí, a tan sols uns pocs quilòmetres, i gràcies als efectes del sedant administrat, el ferit aconseguia adormir-se, escoltant una més que familiar tonadeta: cinquanta miiiiil cent catoorzeee!!!